

14. 3. 2016

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Sistace hlasovacích práv podle § 426 ZOK ve vztahu k právníckým osobám blízkým a k jednání ve shodě

V právní praxi dochází často k situacím, kdy se akcionáři akciových společností, kteří disponují potřebným počtem hlasů na valné hromadě, sami sebe najmouj nebo spolunajmouj do funkce člena představenstva a z této funkce nechťejí odejít ani tehdy, je-li s jejím výkonem z jejich strany vyslovována ze strany ostatních akcionářů nespokojenost.

Institutem, který má takovému obstrukčnímu jednání zamezit, je právní úprava sistace hlasovacích práv podle § 426 ZOK. Ta umožňuje pozastavit členovi orgánu obchodní korporace výkon hlasovacího práva (resp. je ex lege staví) mj. tehdy, rozhoduje-li valná hromada o tom, zda má být odvolán z funkce člena orgánu společnosti pro porušení povinností při výkonu funkce. Akcionáři, kteří jsou současně v postavení členů orgánů „svých“ společností, se snaží takovému riziku svého odvolání z funkce ex ante zamezit tím, že pozastavení „svých“ hlasovacích práv na valné hromadě rozhodující o jejich odvolání předejdou tím, že svoje akcie převedou na osobu jim blízkou nebo založí (fakticky) právníckou osobu, v níž je jediným nebo majoritním akcionářem osoba jim blízká. Z tohoto důvodu si tento příspěvek klade otázku, jaká je vzájemná provázanost osoby blízké právnícké osobě a jednání ve shodě k sistaci hlasovacích práv podle § 426 ZOK.

Institut osoby blízké právnícké osobě

Institut osoby blízké právnícké osobě upravuje české soukromé právo výslovně cestou zákona v ust. § 22 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, kde se stanoví, že „Stanoví-li zákon k ochraně třetích osob zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému mezi osobami blízkými, platí tyto podmínky a omezení i pro obdobná právní jednání mezi právníckou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právníckou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti.“

Ze zákonné úpravy je patrné, že u fyzických osob jakožto osob blízkých (viz § 22 odst. 1 ObčZ) přejal nový občanský zákoník znění § 116 starého občanského zákoníku (zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a celá jeho koncepce stojí na vymezení v první řadě osob blízkých, ve smyslu příbuzenského vztahu, a za druhé osob „jiných osob v poměru rodinném nebo obdobném“, které musejí subjektivně pociťovat újmu způsobenou jednomu jako svoji vlastní újmu.

Ustanovení občanského zákoníku o osobách blízkých má obecnou působnost a je aplikováno i v jiných právních odvětvích.

Druhý odstavec téhož paragrafu obsahuje konstrukci, podle níž se stejně jako u poměru osob blízkých postupuje i u poměru k právnické osobě, a to v případech, kdy je právnická osoba jinou osobou podstatně ovlivňována. Toto platí při ochraně majetkových práv třetích osob.

Výslovná úprava právnické osoby jako osoby blízké je reakcí na judikaturní závěry rozhodovací praxe soudů, které dovozovaly možnost, že by právnická osoba (obchodní korporace nevyjímaje) byla osobou blízkou jiné právnické osobě (obchodní korporaci, nebo osobě fyzické, i před přijetím nového občanského zákoníku, a to za použití analogie zákona (§ 853 starého ObčZ).

Judikatura

Nejvyšší soud České republiky ve svém rozsudku ze dne 1. 8. 2002, sp. zn.: 21 Cdo 2192/2001[1], dospěl k závěru, že *„Právnická osoba se ve smyslu ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. považuje za osobou blízkou dlužníku, který je fyzickou osobou, je-li dlužník jejím statutárním orgánem (členem statutárního orgánu), jakož i tehdy, je-li dlužník společníkem, členem nebo zaměstnancem této právnické osoby (popřípadě má-li k ní jiný obdobný vztah) a současně, kdyby důvodně pociťoval újmu, kterou utrpěla právnická osoba, jako újmu vlastní.“* Toto byla právní věta předmětného judikátu, který byl jako rozhodnutí kategorie A publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.

V odůvodnění uvedeného judikátu lze najít i další právní věty, které se v problematice osoby blízké právnické osobě přímo vztahují, a to právní věty:

„U fyzických osob, které činí (mohou činit) za právnickou osobu právní úkony, je třeba - zejména s přihlédnutím k tomu, že jejich prostřednictvím se utváří vůle právnické osoby - uvažovat s tím, že mají z titulu svého postavení (a z něj vyplývající odpovědnosti) k této (své) právnické osobě takový vztah, že by důvodně pociťovaly újmu, kterou utrpěla právnická osoba, jako újmu vlastní. Z analogického užití ustanovení § 116 obč. zák. proto podle názoru dovolacího soudu vyplývá, že tyto fyzické osoby jsou z hlediska ustanovení § 42a odst.2 obč. zák. osobami blízkými této právnické osobě.“

Vedle fyzických osob, které činí (mohou činit) za právnickou osobu právní úkony, mají - jak uvedeno již výše - vztahy k právnické osobě a zájem na jejich poměrech další fyzické osoby. Z hlediska jejich vystupování v právních vztazích však nemůže být významný jakýkoliv jejich vztah k právnické osobě. Tak jako ve vztazích mezi fyzickými osobami není z hlediska ustanovení § 116 obč. zák. podstatná jakákoliv jejich vzájemná vazba, ale jen vztah určité kvality, založený na poměru rodinném nebo na poměru obdobném poměru rodinnému, musí i vztah této další fyzické osoby k právnické osobě - má-li mít v právu význam - vykazovat určité vlastnosti. Tak je tomu zejména v případě, je-li fyzická osoba společníkem, členem nebo zaměstnancem právnické osoby nebo má-li k právnické osobě jiný obdobný vztah, a současně se jí poměry právnické osoby podstatným způsobem dotýkají. Za analogického užití ustanovení § 116 obč. zák. proto dovolací soud dovodil, že za osobu blízkou právnické osobě je třeba považovat také fyzickou osobu, která je společníkem, členem nebo zaměstnancem právnické osoby nebo která má k právnické osobě jiný obdobný vztah, a současně, kdyby důvodně pociťovala újmu, kterou utrpěla právnická osoba, jako újmu vlastní.“

Po této judikaturní trajektorii pokračovala rozhodovací praxe dále. V rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 4. 2004, sp. zn.: 22 Cdo 1836/2003, kategorie B, Nejvyšší soud dovodil, že:

„Jestliže je fyzická osoba spoluvlastníkem věci a zároveň společníkem ve společnosti s ručením omezeným, pak tato fyzická a právnická osoba mají společný personální prvek - fyzická osoba jako

subjekt spoluvlastnického práva je současně jako společník subjektem, který se podílí na vytvoření základního jmění společnosti, ručí za závazky společnosti ve shora uvedeném rozsahu a podílí se na zisku společnosti. Toto personální a majetkové propojení osob lze za použití analogie kvalifikovat jako vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 116 ObčZ a současně zakládá stav, kdy újmu, kterou utrpěla jedna z nich, by druhá osoba pocítovala jako újmu vlastní. To znamená, že vkládá-li spoluvlastník svůj spoluvlastnický podíl k nemovitosti do společnosti s ručením omezeným, jejímž je společníkem, jde o převod spoluvlastnického podílu na právnickou osobu jako osobu jemu blízkou a předkupní právo podle § 140 ObčZ ostatním spoluvlastníkům nevzniká.“

V rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 29 Cdo 4822/2008, kategorie B, rozšířil Nejvyšší soud dosah možné množiny osob blízkých na případy, kdy by určitá osoba pocítovala újmu druhé osoby jako újmu vlastní tak, jak je tomu u konstrukce osob blízkých u osob fyzických, a dovodil, že:

„Proto i zde platí, že u fyzických osob, které činí (mohou činit) jménem právnické osoby právní úkony, je třeba - zejména s přihlédnutím k tomu, že jejich prostřednictvím se utváří vůle právnické osoby - uvažovat s tím, že mají z titulu svého postavení (a z něj vyplývající odpovědnosti) k této (své) právnické osobě takový vztah, že by důvodně pocítovaly újmu, kterou utrpěla právnická osoba, jako újmu vlastní. Z analogického užití ustanovení § 116 obč. zák. proto vyplývá, že tyto fyzické osoby jsou - i z hlediska ustanovení § 196a obch. zák. - osobami blízkými této právnické osobě (viz R 53/2004).“

V časové souslednosti následoval (z rozhodnutí kategorie A nebo B, jinak méně významných rozhodnutí bylo pochopitelně více) rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 11. 2013, sp. zn.: 29 Cdo 1212/2012, kategorie B, který odpovídal na otázku, zda jsou osobami blízkými i osoby, jež jsou blízké téže právnické osobě tak, že

„Okolnost, že právnická osoba na straně jedné a fyzická osoba na straně druhé mají společnou osobu blízkou, z nich ještě nedělá osoby, jež jsou si navzájem blízké.“[2]

V odůvodnění svého rozhodnutí Nejvyšší soud dále doplnil, že:

„Uvedený závěr nebrání posouzení, zda úmyslem (záměrem) obou smluvních stran při uzavření smluv nebylo dosáhnout výsledku, jenž odporuje zákonu nebo jej obchází (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. července 2008, sp. zn. 29 Odo 1027/2006, uveřejněný pod číslem 40/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2001, sp. zn. 21 Cdo 1811/2000 a ze dne 28. srpna 2008, sp. zn. 29 Odo 1002/2006, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2001, pod číslem 34 a číslo 4, ročník 2009, pod číslem 54, nebo rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2008, sp. zn. 29 Cdo 2531/2008 a ze dne 23. září 2010, sp. zn. 29 Cdo 3796/2009).“

V uvedeném rozhodnutí soud dále dovodil, že:

„Promítnuto do poměrů projednávané věci není skutečnost, že žalovaná byla osobou blízkou manželce jednatele žalobkyně, sama o sobě významná pro posouzení, zda byla (také) osobou blízkou jednatele žalobkyně. Nebylo-li zde v době uzavření kupních smluv přímého vztahu mezi jednatelem žalobkyně a žalovanou (např. nebyl-li jednatel žalobkyně osobou ovlivňující podstatným způsobem chování žalované ve smyslu § 66 odst. 6 obch. zák.), nešlo o osoby blízké bez ohledu na to, zda by případně jednatel žalobkyně důvodně pocítoval újmu, kterou utrpěla žalovaná, jako újmu vlastní.“

Tímto dovozením se tak Nejvyšší soud České republiky přihlásil k myšlence, že to, že určité osoby

jsou ve vztahu osob blízkých, není jen samoučelné, ale že toto jejich postavení má vliv na to, do jakých právních vztahů vstupují a jak budou tyto právní vztahy posuzovány a že tyto právní vztahy budou posuzovány jinak, než jak by byly posuzovány, kdyby dotčené osoby nebyly ve vztahu osob blízkých.

Nejvyšší soud tak v právě citovaném rozhodnutí poskytl vodítko pro posouzení, za jakých okolností bude nebo nebude určitý vztah mezi „první“ a „třetí“ osobou, které mají obě vztah osoby blízké nebo osoby jednající ve shodě k osobě „druhé“, možno vnímat jako vztah osob blízkých nebo osob jednajících ve shodě; bude tomu tak tehdy, bude-li zde v době určitého právního jednání nebo v době nastoupení jiné právní skutečnosti (např. v době hlasování na valné hromadě, apod.) existovat přímý vztah (tj. vztah osob jednajících ve shodě) mezi osobou „první“ a osobou „druhou“ a dále vztah mezi osobou „druhou“ a osobou „třetí“ a jedna z těchto osob bude např. osobou ovlivňující podstatným způsobem chování první osoby ve smyslu § 66 odst. 6 ObchZ, resp. ve smyslu institutu ovlivnění podle nové právní úpravy koncernového práva (§ 71 odst. 1 a 4 ZOK). Druhá nebo třetí osoba tak (podle okolností toho kterého případu) budou faktickým vedoucím.

V dalších dvou rozhodnutích, a to v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3301/2012, kategorie B, a v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 4. 2015, sp. zn. 29 ICdo 80/2014, kategorie B, Nejvyšší soud dovodil, že

„Fyzické osoby, které činí (mohou činit) jménem právnické osoby právní úkony, jsou - i z hlediska ustanovení § 196a obch. zák. - osobami blízkými této právnické osobě (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4822/2008). Okolnost, že právnická osoba na straně jedné a fyzická osoba na straně druhé mají společnou osobu blízkou, z nich ještě nedělá osoby, jež jsou si navzájem blízké (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. listopadu 2013, sp. zn. 29 Cdo 1212/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2014, sp. zn. 29 Cdo 80/2013). Ze skutečnosti, že společnost s ručením omezeným je osobou blízkou své jednatelce, bez dalšího neplyne, že tato společnost je (současně) osobou blízkou manželce jednatelky (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1212/2012).“

Sistace hlasovacích práv podle § 426 ZOK

Dovození, zda jsou určité osoby v rámci koncernu nebo i mimo koncernovou strukturu (přiznaného koncernu podle § 79 odst. 3 ZOK, ale i nepřiznaného koncernu), může mít právní důsledky například z hlediska sistace hlasovacích práv na valné hromadě akciové společnosti. V uvedeném ustanovení se stanoví, že akcionář nevykonává své hlasovací právo

- a) je-li v prodlení se splněním vkladové povinnosti, a to v rozsahu prodlení,
- b) rozhoduje-li valná hromada o jeho nepeněžitém vkladu,
- c) rozhoduje-li valná hromada o tom, zda jemu nebo osobě, s níž jedná ve shodě, má být prominuto splnění povinnosti, anebo zda má být odvolán z funkce člena orgánu společnosti pro porušení povinností při výkonu funkce,
- d) v jiných případech stanovených tímto zákonem nebo jiným právním předpisem.

Pozastavení (sistace) hlasovacích práv bude nabývat na významu zejména ve vztahu k řešení otázky odvolání člena statutárního nebo dozorčího orgánu korporace, který porušuje svoje povinnosti při výkonu funkce podle § 426 písm. c) ZOK.

V praxi totiž může nastat situace, kdy člen orgánu akciové společnosti má být odvolán z funkce člena statutárního nebo dozorčího orgánu společnosti pro porušení povinností při výkonu funkce, ale svoje odvolání zablokuje fakticky tím, že pro jeho setrvání ve funkci (pro jeho neodvolání) bude hlasovat

osoba jemu blízká, a to např. právnická osoba, kterou za tímto účelem účelově založil a která je namísto něho jako fyzické osoby „nastrčeným“ společníkem či akcionářem, aby se on sám tímto způsobem vyhnul pozastavení (sistaci) hlasovacích práv jeho osobě jako akcionáři v případě, že by valná hromada hlasovala o jeho odvolání z funkce.

Je třeba doplnit, že úvaha zde vedená se týká pouze těch členů orgánů (tedy v dualistickém systému představenstva a dozorčí rady) akciové společnosti, kteří jsou současně jejími akcionáři, nebo jejími akcionáři jsou *osoby s nimi jednající ve shodě*, tedy i osoby blízké. Je tomu tak proto, že podle § 427 odst. 1 ZOK platí, že *„Omezení výkonu hlasovacího práva podle § 426 písm. b) až d) se vztahuje i na akcionáře, kteří jednají s akcionářem, který nemůže vykonávat hlasovací právo, ve shodě.“* Osobami jednajícími ve shodě jsou přitom podle zákonné vyvratitelné právní domněnky i osoby blízké ve smyslu ust. § 22 ObčZ [viz § 78 odst. 2 písm. g) ZOK].

Osoby blízké jako osoby jednající ve shodě

Jak již bylo naznačeno výše, nic, co se týká vymezení osob blízkých, není v zákoně bezúčelné a platí to i ve vztahu k řadě institutů korporátního práva. Zákonodárce dokonce nově konstruuje domněnku, že osoby blízké ve smyslu ust. § 22 odst. 1 a 2 ObčZ jsou ve smyslu korporátního práva *osobami jednajícími ve shodě* [§ 78 odst. 2 písm. g) ZOK].

Kromě tohoto zákonného určení je pro výklad, které další osoby je možno podřadit pod tento dosah a vyloučit je tak z hlasování na valné hromadě, důležité kritérium dané judikaturou soudů ve vztahu k osobám jednajícím ve shodě. Zde judikatura dovodila, že *„Aby bylo možno určitě osoby považovat za jednající ve shodě ve smyslu ustanovení § 66b odst. 1 obč. zák., musí jejich vzájemné srozumění směřovat k nabytí, postoupení, výkonu či jiné dispozici s hlasovacími právy v určité osobě a k tomuto cíli musí být směřováno proto, aby osoby takto jednající ovlivnily chování této osoby. Teprve tehdy, jsou-li splněna všechna uvedená kritéria, lze dotčené osoby považovat za jednající ve shodě.“*[3]

Uvedený závěr přijatý za předchozí právní úpravy se plně uplatní i za právní úpravy současné.

Příklad z praxe

Představme si například situaci, kdy je syn statutárním orgánem akciové společnosti a jejím paritním akcionářem. Zbývající akcionáři, disponující rovněž 50% akcií, s nimž jsou spojena hlasovací práva na valné hromadě, jej chtějí odvolat z funkce člena představenstva podle § 426 písm. c) ZOK, neboť výkon funkce člena představenstva z jeho strany je podle jejich názoru v rozporu s jeho povinnostmi při výkonu funkce. Syn byl však „chytrý“ a potenciálu této hrozby se snažil hned na začátku zamezit tím, že svých 50% akcií „přepsal“ na akciovou společnost, jejíž jediným akcionářem je jeho maminka. Tato akciová společnost je pak 50% akcionářem společnosti, jejíž zbývající akcionáři s akciemi o hodnotě 50% (nebo jeden akcionář, to není pro účely tohoto příspěvku rozhodné), se snaží syna odvolat z funkce člena orgánu společnosti.

Podmínkou pro sistaci (pozastavení) hlasovacích práv „maminčiny společnosti“ na valné hromadě, která má jejího syna odvolat z funkce člena představenstva, bude existence vztahu osob blízkých nebo osob jednajících ve shodě mezi „maminčinou společností“ a odvolávaným synem. V posuzovaném případě je přitom zřejmé, že v době hlasování na valné hromadě zde bude dána vyvratitelná právní domněnka jednání ve shodě mezi osobou „první“ („maminčinou společností“) a osobou „druhou“ (maminkou), jakožto osobami jednajícími ve shodě podle § 78 odst. 2 písm. b) ZOK. Současně bude dána vyvratitelná právní domněnka jednání ve shodě mezi osobou „druhou“ (maminkou) a osobou třetí (synem), jakožto mezi osobami blízkými podle § 78 odst. 2 písm. g) ZOK. Aby bylo možno označit za jednání ve shodě i vztah mezi osobou „první“ („maminčinou společností“)

a osobou třetí (synem), bude nutné prokázat, že syn je osobou ovlivňující podstatným způsobem chování první osoby („maminčiny společnosti“). Takový vztah by byl potom navíc subsumovatelný pod dosah jednání ve shodě i podle ust. § 78 odst. 2 písm. c) ZOK, kde se hovoří o vztahu vlivné a ovlivněné osoby.

Závěr

Ve vztahu k sistaci hlasovacích práv na valné hromadě tak bude v případech, kdy bude hlasováno o odvolání z funkce člena představenstva nebo dozorčí rady akciové společnosti, který není jejím akcionářem, na základě výše citovaných zákonných ustanovení a judikатурních závěrů třeba zkoumat, zda není osoba, o jejíž odvolání z funkce se jedná, osobou jednající ve shodě (potažmo osobou blízkou jakožto subkategorií osoby jednající ve shodě) s osobou, která má na valné hromadě hlasovat. Bude-li výsledek takového posouzení (předsedou valné hromady) kladný, budou takové osobě na valné hromadě sistována hlasovací práva.

Pokud bude maminka (ale i jiná osoba ve vztahu rodinném nebo obdobném) současně statutárním orgánem ovládající společnosti, bude (mělo by být) takové posouzení kladné. Pokud bude maminka (ale i jiná osoba ve vztahu rodinném nebo obdobném) „pouze“ majoritním nebo jediným akcionářem ovládající společnosti a statutárním orgánem ovládající společnosti bude osoba třetí (cizí), bude taková situace složitější a výsledek jejího posouzení bude záviset na prokázání existence konkrétních vazeb a bude tedy otázkou ryze důkazní a bude zde záležet na fakticitě věci, tedy na tom, zda v našem ilustrativním příkladu osoba syna skutečně fakticky ovládá, resp. vykonává rozhodující vliv v právnické osobě, kde je majoritním nebo jediným akcionářem ovládající společnosti jeho maminka (nebo jiná osoba ve vztahu rodinném nebo obdobném). Možnost takového dovození nelze předem vyloučit, neboť soudy již posoudily existenci vztahu ovládnutí dokonce i ve vztahu mezi právnickou osobou a jejími věřiteli[4], který by se mohl objektivně jevit jako „slabší“, než vztah popisovaný v našem příkladu.

Na základě výše uvedeného jsem názoru, že za osobu jednající ve shodě s členem orgánu, o jehož odvolání z funkce se hlasuje (a tedy vyřazenou z hlasování na valné hromadě), lze považovat:

- a) fyzickou osobu, která je osobou blízkou osobě, o jejíž odvolání z funkce člena orgánu se hlasuje,
- b) právnickou osobu, která je osobou blízkou osobě, o jejíž odvolání z funkce člena orgánu se hlasuje.

U právnických osob sub b) bude za osobu jednající ve shodě s členem orgánu, o jehož odvolání z funkce se hlasuje (a tedy vyřazenou z hlasování na valné hromadě), možno považovat:

- **a) právnickou osobu, je-li její ovládající osobou (např. jejím majoritním akcionářem nebo společníkem) osoba blízká členovi orgánu, o jehož odvolání z funkce se hlasuje, nebo osoba s ním jinak jednající ve shodě,**
- **b) právnickou osobu, je-li členem jejího statutárního orgánu s rozhodujícím vlivem (např. statutárního ředitele monistické akciové společnosti, předsedu jednočlenného představenstva či předsedu dvoučlenného představenstva, který disponuje rozhodujícím hlasem podle § 44 odst. 3 ZOK) osoba blízká členovi orgánu, o jehož odvolání z funkce se hlasuje, nebo osoba s ním jinak jednající ve shodě,**

to vše za podmínky

- a) nevyvrácení vyvratitelných domněnek vztahů mezi těmito osobami uvedených v § 78 ZOK, a (kumulativně)
- b) prokázání existence vztahu ovlivnění osoby akcionáře ze strany odvolávané osoby.

JUDr. Luděk Lisse, Ph.D. LL.M. MPA,
ředitel Ústavu práva a právní vědy, o.p.s.

[Ústav práva a právní vědy, o.p.s.](#)

Jablonského 640/2
170 00 Praha 7

Tel.: +420 224 247 011

Fax: +420 224 281 226

e-mail: podatelna@ustavprava.cz

[1] Viz Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1. 8. 2002, sp. zn.: 21 Cdo 2192/2001, kategorie A, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 53/2004.

[2] Tato stručná právní věta byla publikovaná na právním portálu epravo, viz - dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#) ze dne 9. 1. 2014:

[3] Srov. Rozsudek nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 1. 2011, sp. zn.: 29 Cdo 3619/2009, kategorie A, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 106/2011, a na stránkách Nejvyššího soudu České republiky; dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#).

[4] Viz Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 6. 2009, sp. zn.: 29 Cdo 3663/2008): „V kontextu dalších ustanovení smlouvy citovaných výše nelze než dojít k závěru, že věřitelé ze smlouvy reprezentovaní ČS fakticky ovládli dlužníka, jak z pozice akcionářské, tedy pokud jde o vliv na chod a např. i složení vedení podniku dlužníka (včetně jeho postojů při jednání o smlouvě), tak i z pozice majetkové (prakticky zdvojení zástavních práv a vynucené vytěsnění dalších subjektů z pozice zajištěných věřitelů). Podepsaný soud respektuje právo bankovní instituce poskytující úvěr mít informace o fungování a ekonomické situaci dlužníka příp. mít právo částečného vlivu na fungování dlužníka a to především s přihlédnutím k rozsahu poskytnutého úvěru. V tomto konkrétním případě však financující věřitelé a především agent úvěru a jeho zajištění podle názoru soudu překročili rámec legálního vlivu a dohledu nad dlužníkem. Věřitelé, jak je již výše uvedeno, ovládli nejen majetkovou, ale také vlastnickou strukturu, resp. bez souhlasu věřitelů nebylo možno s vlastnickými právy plynoucími z držení akcií dlužníka nakládat. Rozhodující vliv věřitelů na provozování podniku dlužníka je tak zřejmý. Vliv věřitelů byl minimálně nepřímý a to právě přes zástavní právo na akciích dlužníka. V dosavadním průběhu řízení sice věřitel ČS opakovaně uváděl, že neměl vliv na chod podniku dlužníka, ale svá tvrzení nikdy ničím nedoložil a ani neoznačil důkazy osvědčující taková tvrzení. Za této situace dospěl podepsaný soud k závěru, že věřitel ČS je ovládající osobou ve vztahu k dlužníkovi (§ 66a odst. 2 obch. zák.). V průběhu řízení nebyl prokázán opak dispozice uvedené v §

66a odst. 7 věta druhá obch. zák.; věřitel ČS a dlužník tedy tvoří koncern. (KSBR 39 INS 398/2010).“
Poznámka autora: Normativní věty byly vybrány autorem komentáře z odůvodnění příslušného rozhodnutí, viz Tomáš Doležil, in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. I. Díl. Praha, Wolters Kluwer, 2014.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [AML a diskriminace v realitní praxi: chyby, které mohou vyjít draho](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Nová pravidla ICC pro rozhodčí řízení: Přehled klíčových změn účinných od 1. června 2026](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)